

ЖИВОТ СВ САВЕ

Растко Немањић трећи син великог жупана Стефана Немање и његове жене Ане, замонашио се 1192. године у манастиру Светог Пантелејмона на Светој Гори. Убрзо после монашког пострига Сава је прешао у манастир Ватопед.

Када је напустио положај великог рашког жупана, 1196. године Стефан Немања се замонашио у својој задужбини, манастиру Студеници, као монах Симеон.

Две године касније Симеон је заједно са Савом основао манастир Хиландар на Светој Гори Атонској. Симеон-Немања упокојио се 1199. године, да би после годину дана био канонизован као Свети Симеон Мироточиви.

Као светогорски монах Сава је у Хиландару рукоположен за јерођакона и јеромонаха, а потом је у Солуну рукоположен за архимандрита. Враћајући се у Србију 1207. године Сава је пренео мошти Светог Симеона Мироточивог и над моштима светог родитеља помирио је завађену браћу Стефана и Вукана.

У првим деценијама XIV века Српска средњовековна држава узростала је и јачала целомудреношћу благочестивих и христољубивих Немањиних синова.

Стефан је 1217. године постао Првовенчани Српски краљ а Сава је 1219. године постао први српски архиепископ. У тадашњој престоници Византијског Царства-Никеји, Сава је милошћу Божијом хиротонисан за архиепископа од стране васељенског патријарха а Српска црква је добила аутокефалност.

Већ 1220. године архиепископ Сава је објавио први српски Црквени Законик - Крмчију или Номоканон, да би годину дана касније сазвао црквено-државни сабор у Жичи где је заједно са Стефаном Првовенчаним, српском властелом и свештенством исповедио догму хришћанске православне цркве.

Архиепископ Сава је васкрсао из мртвих брата Стефана Првовенчаног и замонашио га као монаха Симона. То чудо десило се 1228. године непосредно пре упокојења монаха Симона чије се свете мошти данас налазе у манастиру Студеници.

Српски краљеви које је крунисао архиепископ Сава били су синови краља Стефана Првовенчаног, Радослав (1228) и Владислав (1234).

На сабору у манастиру Жичи 1234. године Сава се захвалио на положају архиепископа и именовао свог ученика Арсенија за другог Српског архиепископа.

После тога Сава је кренуо по други пут на краће путовање по Светој Земљи. У повратку је посетио Никеју, а потом стигао у Трново, престоницу Бугарског Царства. У Трнову се разболео и 14. (27.) јануара. 1236. године упокојио се у Господу.

Краљ Владислав је пренео мошти Светог Саве у своју задужбину, манастир Милешево 1237.г.

Крајем XVI века Турци су моште Светог Саве спалили на Врачару у Београду 27. априла (10 маја) 1594.г.

(Пролог: Св Владика Николај Велимировић)

ХИМНА СВЕТОМ САВИ

1 .
Ускликнимо с љубављу,
светитељу Сави.
Српске цркве и школе,
светитељској глави.
Тамо венци тамо слава
где наш српски пастир Сава
Појте му Срби,
песму и утројте !

2 .
Благодарна Србијо,
пуна си љубави.
Према своме пастиру,
светитељу Сави.
Цело Српство слави славу,
свога оца светог Саву.
Појте му Срби,
песму и утројте !

3 .
С неба шаље благослов,
свети отац Сава.
Са сви страна сви Срби,
с мора и Дунава.
К небу главе подигните
Саву тамо угледајте.
Саву српску славу,
пред престолом Творца !

4 .
Да се српска сва срца,
с тобом уједине.
Сунце мира љубави,
да нам свима сине.
Да живимо сви у слози,
свети Саво ти помози.
Почуј глас свог рода,
српскога Народа !

5 .
Пет векова Србин је,
у ропству чамио.
Светитеља Саве,
име је славио.
Свети Сава Србе воли,
и за њих се Богу моли.
Појте му Срби,
песму и утројте !

THE LIFE OF SAINT SAVA

Rastko Nemanjic the third son of Župan (Tribal Leader) Stefan Nemanjic and his wife Ana. Rastko was tonsured a monk in 1192 and was given the name of Sava at the monastery of St. Panteleimon on Mount Athos. Soon after he went to the monastery of Vatopedi

In 1196 Župan Stefan Nemanja left his kingdom of Raška and became a monk and took the name Simeon where he was tonsured at the monastery of Studenica which he had endowed some years earlier.

Two years later Simeon, together with Sava founded the Monastery of Hilandar on Holy Mt Athos. Simeon died in 1199 and within a year was canonised and became St Simeon the Myrrh-Bearer.

Sava, was ordained a deacon and a priest at Hilandar and later became an Archimandrite at Thessalonica. Returning to Serbia in 1207 Sava brought with him the Relics of his father St Simeon. With these relics he made peace between his feuding brothers Stefan and Vukan.

By the first decades of the 13th Century the Serbian state developed greatly under the wise and Christ loving Nemanjic Family

In 1217 Stefan (Sava's elder brother) became the "First-Crowned" Serbian King and in 1219, at the court of the Byzantine Emperor in Nicaea, Sava was consecrated as archbishop by the Ecumenical Patriarch, becoming the first Serbian Archbishop. At this time the Serbian Orthodox Church also became autocephalous (self governing).

By 1220 Archbishop Sava published the first Serbian Orthodox Code *Krmčiju* or *Nomokanon*. A year later he organised a church assembly or council and together with Stefan the First-Crowned, outlined to the leadership and the clergy the dogma of the Christian Orthodox Church.

In 1228 Archbishop Sava performed a miracle by resurrecting his dead brother Stefan who later became monk Simon. Today St Simon's relics are at the Monastery of Studenica.

Sava as archbishop performed the coronation of Radoslav 1228 and Vladislav 1234 both son's of Stefan the First-Crowned.

In 1234 at the Church Council at Ziča, Sava thanked all for the title of Archbishop and named his pupil and follower Arsenije as the second Serbian Archbishop.

For the second time St Sava departed for the Holy Mountain. On his return he visited Nicaea and then Trnovo the seat of the Bulgarian kingdom. At Trnovo St Sava became ill and passed away to the Lord on the 14th (27th) January 1236.

After several attempts with the Bulgarians, King Vladislav finally transferred St. Sava's relics to the Monastery of Mileševa in about 1237.

At the end of the 16th century the Ottoman Turks cremated the relics of St Sava at the Vračar Mound in Belgrade on the 27th April (10th May) 1594. On this site stands one of the largest Orthodox Churches in the world.

Source: Prologue of St Bishop Nikolaj Velimirovich.

THE HYMN TO ST SAVA

1 .
Uskliknimo s ljubavlju,
svetitequ Savi.
Srpske crkve i škole,
svetiteljskoj glavi.
Tamo venci tamo slava
gde naš srpski pastir Sava
 Pojte mu Srbi,
 pesmu i utrojte !

2 .
Blagodarna Srbijo,
puna si ljubavi.
Prema svome pastiru,
svetitelju Savi.
Celo Srpstvo slavi slavu,
svoga oca svetog Savu.
 Pojte mu Srbi,
 pesmu i utrojte !

3 .
S neba šalje blagoslov,
sveti otac Sava.
Sa svi strana svi Srbi,
s mora i Dunava.
K nebu glave podignite
Savu tamo ugledajte.
 Savu srpsku slavu,
 pred prestolom Tvorca.

4 .
Da se srpska sva srca,
s tobom ujedine.
Sunce mira ljubavi,
da nam svima sine.
Da živimo svi u slozi,
sveti Savo ti pomози.
 Počuj glas svog roda,
 srpskoga Naroda !

5 .
Pet vekova Srbin je,
u ropstvu čamio.
Svetitelja Save,
ime je slavio.
Sveti Sava Srbe voli,
i za njih se Bogu moli.
 Pojte mu Srbi,
 pesmu i utrojte !

